

Arrest

nr. 246 997 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER in opvolging van advocaat M. GYSELEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 22 januari 2019.

1.2. Op 5 december 2019 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. L. M. D. A. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 9 januari 1996 geboren in San Salvador, El Salvador. Van uw geboorte tot 2012 woonde u steeds met uw moeder in de gemeente Cuscatancingo, departement San Salvador. Daarna woonde u gedurende acht maanden bij familie in de stad Santa Tecla, departement La Libertad om daarna te verhuizen naar een vriend, in colonia La Rabida in San Salvador stad, district 1. Begin 2013 verhuisde u naar de gemeente Apopa, departement San Salvador, waar u gedurende drie jaar woonde met uw toenmalige vriendin, N.. In 2016 verhuisde u terug naar colonia La Rabida en begon u te werken in de plasticfabriek Matriceria Industrial Roxy, gelegen in de gemeente Delgado, departement San Salvador. Daar ontmoette u uw huidige vrouw T. Y. C. de L. (8.768.315, 19/11504B). Op 5 augustus 2017 trouwden jullie en gingen jullie samenwonen bij haar ouders in de gemeente Delgado, departement San Salvador.

Toen uw vrouw 15 jaar oud was had ze éénmalig problemen met een medeleerling van haar broer. Op een dag ontving ze een telefoontje van hem en hij vroeg haar of ze wist wie hij was. Ze zei van niet. Hij zei haar dat hij lid was van de bende 18 in Las Colinas en dat ze info zou moeten doorgeven over de bende MS (Mara Salvatrucha/ MS13). Hij zei ook dat hij wist waar ze naar school ging, waar haar vader werkte en dat haar familie de eerste zouden zijn die uit het huis zouden worden gezet als zij de controle over haar wijk wonnen. Na dat telefoontje begon haar moeder haar steeds naar school te brengen en verder heeft zij nooit meer iets van deze persoon vernomen.

In 2012 kwam u zelf voor het eerst in aanraking met de bende 18 in uw land. Twee schoolvrienden van u, N. en W., wilden samen met andere kinderen de leerkrachten en de directrice van de school aanvallen. U wilde niet meewerken en werd na schooltijd in elkaar geslagen. Uw moeder ging praten met de directrice van de school die zei dat ze hier niets aan kon doen. Uw vrienden wilden ook dat u mensen zou afpersen of vermoorden, of dat u politieagenten zou zoeken. Uw moeder besloot daarop dat jullie zouden verhuizen, waarna jullie naar Santa Tecla vertrokken. U moest daar na acht maanden weer vertrekken omdat een andere tante van u in dezelfde woning kwam wonen door problemen die zij had met bendeleden. Uw moeder ging terug naar Cuscatancingo en u ging zelf bij een vriend wonen, in colonia La Rabida in San Salvador. Die vriend hielp u aan een job als cobrador (degene die ticketjes verkoopt op de bus). U begon daar de aanwezigheid van bendes te zien en wilde verhuizen.

In 2013 verhuisde u naar de wijk Santa Teresa de Las Flores, in de gemeente Apopa, waar u een relatie begon met N.. Jullie waren in verwachting van jullie eerste kind toen zij op acht maanden zwangerschap een miskraam kreeg. U liet de naam van uw overleden dochter op uw borst tatoeëren. Jullie relatie verslechterde na de miskraam. In 2014 veranderde u van baan en ging u aan de slag als truckchauffeur voor Recursos San José. In die periode begon het geweld van de bende 18 in Apopa steeds meer toe te nemen.

Begin 2016, u woonde toen al drie jaar in Apopa, kreeg u voor het eerst zelf problemen met lokale leden van de bende 18. Op een bepaald moment werd u aangesproken door enkele bendeleden die u vroegen hoe lang u er al woonde en waarom ze u nog nooit eerder hadden gezien.

Ze zeiden dat in de colonia informatie wordt doorspeeld over alle nieuwe personen die er komen wonen en dat alle bewoners hun steentje moesten bijdragen, u dus ook. Na de voetbalmatch passeerden ze met u langs het huis waar ze zeiden dat ze al hun politie-uniformen en wapens bewaarden. Daarna gingen ze naar uw huis en toen ze zagen dat dat redelijk ruim was besloten ze dat ze al hun spullen, wapens en uniformen bij u zouden gaan onderbrengen. U kon niet weigeren of ze zouden u vermoorden. U praatte hierover met uw partner, maar zij zei dat het vooral uw probleem was, dat ze zelf niet bedreigd werd. Nog voor de bendeleden ooit terug kwamen pakte u uw spullen en verhuisde u terug naar colonia La Rabida.

Vanaf juli 2016 begon u te werken in de plasticfabriek Matriceria Industrial Roxy in Delgado. In januari 2017 ontmoette u in de fabriek uw huidige vrouw, zij werkte er ook, en op 5 augustus 2017 trouwden jullie. Dezelfde dag trok u in bij uw schoonouders in Habitat Confien in de gemeente Delgado, departement San Salvador. Aangezien u nieuw was in de colonia zorgden uw vrouw en schoonouders ervoor dat u steeds vergezeld was door één van hen wanneer u buitenkwam. U had er dan ook geen problemen buiten het feit dat u éénmalig aangestaard werd door iemand van wie u denkt dat het een bendelid uit uw zone was. Hij staarde u aan op het moment dat u buiten uw auto aan het wassen was, maar vertrok zonder meer.

Op 1 mei 2018 ging u met uw vrouw jullie verlofdag samen spenderen, u had een hotel gereserveerd aan de kust. Voor jullie vertrek gingen jullie ontbijten in een restaurant in La Rabida. Toen u terugkwam was jullie auto opengebroken en waren de radio, de gsm van uw vrouw en de documenten gestolen, ook lag er een briefje op de autozetel, ondertekend door de bende 18, met de boodschap dat ze u nooit in de buurt van Cuscatancingo wilden zien. U vermoedde dat dit te maken had met uw problemen in 2012. U belde de politie die u vertelde dat u niets mocht aanraken. Uw vrouw nam een foto van de vernielde auto en de politie opende een onderzoek. De politie zei u dat het een veelvoorkomend misdrijf was omdat ze deden alsof het een diefstal was en dat er weinig bewijs was, dat u moest wachten tot zij u zouden contacteren.

Op 8 augustus 2018 ging uw vrouw naar Apopa om enkele formaliteiten te regelen bij de bank. Omdat de minibus stilstond in een opstopping stapte ze af en ging ze te voet verder. Ze merkte dat ze door een man gevolgd werd. Ze werd aangesproken door een jonge kerel die haar zei dat ze gevolgd werd. De man die haar volgde stapte in een zwarte geparkeerde auto zonder nummerplaten die plots weg reed. Uw vrouw was bang en de jongeman bracht haar naar een winkelcentrum vlakbij waar u haar ging ophalen. Uw vrouw dacht dat men haar had proberen te ontvoeren want jullie hadden in het nieuws vernomen dat nog veel gebeurde. Sindsdien gingen jullie niet meer naar die zone. Uw vrouw besloot om het huis enkel nog te verlaten om naar haar werk te gaan en ging niet meer alleen naar buiten.

Tussen 19 en 22 augustus 2018 ging jullie wagen kapot waardoor jullie vanaf dat moment met de bus naar het werk gingen. Op één september 2018 vertrokken jullie, zoals steeds in jullie uniform met logo van de fabriek, vroeg in de ochtend naar het werk. Jullie stapten op de minibus aan de ingang van de Colonia Habitat de Confien en buiten jullie zaten er enkel nog twee jongemannen op de bus. Eén van hen ging naast de chauffeur zitten en de andere zette zich aan de uitgang. Ze zeiden dat jullie niet mochten bewegen of spreken, dat ze enkele dingen wilden weten en dat jullie moesten wachten op instructies. Ze deden de chauffeur naar een verlaten plek rijden waar ze jullie ondervroegen. Ze vroegen waarom u uw haar zo kort had en of u lid was van een rivaliserende bende. Ze wilden weten wie de leiders van de zone waren en wie precies de controle had. Als u niets zou zeggen zouden ze u en uw vrouw vermoorden. Ze zetten een pistool tegen uw hoofd en drongen aan op informatie. Doordat er op dat moment een politiepatrouille aankwam zetten de mannen het op een lopen. Ze namen wel jullie nationale identiteitskaarten (DUI) en belastingkaarten mee (NID) en zeiden dat het daarbij niet zou blijven. U ging mee naar het politiebureau om aangifte te doen. Na dit incident besloten jullie om het land te verlaten.

Op 16 september 2018 kochten jullie vliegtickets om het land te verlaten. Op 29 december 2018 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar België waar jullie toekwamen op 30 december 2018 en op 22 januari 2019 een aanvraag om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw dossier legt u volgende bewijsstukken voor: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, het internationaal paspoort van uw vrouw en de internationale identiteitskaart van uw vrouw. U legt tevens een USB-stick neer met daarop: foto's van de vernielingen aan uw wagen op 1 mei 2018 en een facebookpost hiervan van de facebookpagina van uw vrouw, algemene informatie over bendege geweld in El Salvador, uw werkcontract van toen u werkzaam was bij Recursos San José, verschillende persartikels en video's van nieuwsberichten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst maakt en evenmin een reëel risico op ernstige schade.

Ter inleiding dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het lokale sociale, economische en politieke leven en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, het doel van deze bendes eerder is om door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden. De drijfveer van hun daden is dan ook veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Wat betreft de problemen die u in uw schooltijd in Cuscatancingo zou hebben gehad met N. en W., moet worden verwezen naar het bovenstaande en moet worden benadrukt dat deze vreemd zijn aan de vluchtelingenconventie. Hoewel het erg is dat dergelijke dingen gebeuren, is er daarnaast evenmin een link te leggen met problemen die u recent zou hebben gehad met bendeleden in uw land. Het gaat immers om feiten die u meemaakte in het verre verleden, tijdens uw schooltijd, en waaruit bijgevolg geen actuele vrees kan worden afgeleid. Ook gaat het hier over problemen van lokale aard, zij beperkten zich tot uw 'vriendenkring' tijdens uw schooltijd in Cuscatancingo en na uw vertrek uit Cuscatancingo hoorde u er verder nooit meer iets van. Overigens kan men zich ook moeilijk voorstellen dat uw weigering om tot een bende toe te treden als 16-jarige, voldoende motivering zou zijn voor de bende om u jarenlang op te sporen teneinde wraak te kunnen nemen. Op de usb-stick die u indient staan twee video's waarin te zien is dat onder andere een persoon van de bende 18, genaamd W., gearresteerd werd door de politie. Het is niet onmogelijk dat het hier effectief om dezelfde W. gaat als degene met wie u naar school ging, maar aangezien u zelf aangeeft dat u na de feiten op uw school niet meer met hem bevriend was en dat u verder geen problemen met hem had, hebben deze video's geen invloed op uw beslissing.

Dezelfde redenering gaat op voor het éénmalige probleem dat uw vrouw op vijftienjarige leeftijd zou hebben gehad, met name dat een medeleerling van haar broer die stelde lid te zijn van de bende 18 in de wijk Las Colinas haar éénmalig bedreigde in de hoop dat zij hem zou kunnen informatie geven over de bende MS. Ook hier gaat het om een losstaand feit dat zich vele jaren geleden zonder verder gevolg afspeelde. Er kan dan ook geenszins een actuele vrees uit worden afgeleid. Overigens moet er wel worden gewezen op het onwaarschijnlijke karakter van deze feiten daar er geen enkele aanleiding was om te denken dat uw partner zulke info zou kunnen geven.

In 2016 zou u opnieuw problemen hebben gekregen met enkele bendeleden van de bende 18. Deze problemen komen echter niet aannemelijk over. Wanneer u wordt gevraagd wat ze precies van u wilden zegt u dat ze hun wapens en uniformen in uw huis wilden bewaren. Wanneer u wordt gevraagd waarom ze dat aan u zouden vragen zegt u dat u redelijk onbekend was voor hun. U had nog nooit in die colonia gewoond en ze wilden meer over u weten. U wordt erop gewezen dat u op dat moment al drie jaar daar ter plaatse woonde dus dat u toch niet nieuw was. Daarop verklaart u dat het misschien nieuwe bendeleden waren die u begonnen te onderzoeken (CGVS 19/11504, p.13). Deze uitleg is echter niet logisch en kan niet verklaren waarom ze u drie jaar lang met rust zouden laten en u dan opeens zouden onderzoeken omdat u nieuw was in de buurt. Het is eveneens weinig waarschijnlijk dat een bende u zou nodig hebben om hun politie-uniformen en wapens te bewaren.

Het is immers toch heel risicovol om zo maar al deze illegale spullen, waaronder wapens, in het huis te leggen van iemand die ze niet kennen en van wie ze dus ook niet weten of ze die kunnen vertrouwen. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat ze zonder meer met u langs hun huis zouden wandelen en zouden aangeven dat ze daar op dat moment hun wapens en uniformen bijhielden zodat u het aan de politie kon doorgeven. Ook aan uw bewering dat uw toenmalige vriendin dit niet als een probleem zou zien kan geen geloof worden gehecht. Als u geïnterviewd zou worden door deze bendeleden zou zij daar immers een risico door lopen. Uw verklaringen dat zij u zei dat het niet haar probleem was en dat ze vond dat u het maar moest oplossen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen (CGVS 19/11504, p. 9). Wat er ook van zij, u kon zonder verdere problemen de colonia verlaten, verhuisde terug naar Colonia La Rabida in San Salvador en geeft zelf aan dat u niets meer van deze personen vernomen hebt zodat het hier duidelijk om een probleem van lokale aard zou gaan (CGVS 19/11504, p.13).

Wat betreft het éénmalig incident in 2018 toen een jongeman u aanstaarde terwijl u uw auto aan het wassen was bij uw schoonouders in de Habitat Confien in de gemeente Delgado, moet worden vastgesteld dat dit onvoldoende zwaarwichtig is. U stelt dat deze man een bendelid was en dreigend naar de tattoo van de naam van uw dochter op uw borst staarde (CGVS 19/11504, p. 9-10). U weet niet wie die man was en er is toen of nadien niets in verband hiermee gebeurd (CGVS 19/11504, p.13-14).

Wat betreft de inbraak in uw auto terwijl u op 1 mei 2018 ging ontbijten in een pupuseria in La Rabida, legt u foto's voor van uw vernielde wagen en een facebookpost van uw vrouw die zij postte op diezelfde dag. Er wordt dan ook op zich niet betwist dat de deur van uw wagen geforceerd werd en dat de documenten en de radio gestolen werden. Uit de neergelegde bewijsstukken blijkt echter in het geheel niet dat het hier over iets anders gaat dan een gewone auto-inbraak. Van de beweerde bedreiging van de bende 18 dat ze u nooit in of nabij Cuscatancingo wilden zien, ontbreekt elk spoor (CGVS 19/11504, p. 10). Zo legt u foto's voor van de wagen waarop duidelijk de beschadigingen te zien zijn, maar de dreigbrief is niet te zien. Ook van de aanklacht hebt u geen kopie. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen foto hebt van de dreigbrief verklaart u dat door te zeggen: "Omdat de politie zei dat we nergens mochten aankomen." U wordt gevraagd waarom u geen foto nam zonder iets aan te raken, u hebt immers wel foto's van de beschadigingen, en verklaart dat door te zeggen dat u pas een foto nam toen de politie er was en zij u toestemming gaven en dat u niets mocht aanraken (CGVS 19/1504, p.14). Dit verklaart echter niet waarom u wel van alles foto's nam, maar niet van de dreigbrief op de autostoel, het belangrijkste bewijselement. Het houdt geen steek dat u net van het ene element dat zou kunnen aantonen dat u door een bende geïnterviewd werd, geen foto zou nemen. Verder wordt u gevraagd waarom ze precies u zouden willen viseren. U haalt aan dat het zou kunnen dat er een link is met de problemen die u hebt gehad met de bendeleden van de bende 18 in uw jeugd (CGVS 19/11504, p.14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u uw vrees enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel moment concreet weet te maken. U slaagt er evenmin in te overtuigen dat deze feiten iets te maken zouden hebben met bendeleden waarmee u vele jaren daarvoor kortstondig in contact kwam. Het komt trouwens uitermate weinig aannemelijk over dat de Bende 18 nog zou bezig zijn met het feit dat u zes jaar eerder als schooljongen niet tot hun bende was toegetreden in de gemeente Cuscatancingo en dat zij u daarom zouden opsporen in een ander stadsdeel, waar u evenmin woonde maar enkel kwam eten, om dan in uw auto een briefje te komen leggen met de waarschuwing niet in of nabij de gemeente Cuscatancingo te komen. Aan deze bedreiging kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Het volgende incident dat u aanhaalt zou zich hebben voorgedaan op 8 augustus 2018. Die dag zou uw vrouw gevolgd zijn toen ze van de minibus stapte in Apopa (CGVS 19/11504, p. 10; CGVS 19/11504B, p. 7). Zonder afbreuk te doen aan het feit dat het een traumatische ervaring kan zijn als iemand achtervolgd wordt door een voor hem/haar onbekend figuur, kan hier geenszins zomaar van worden uitgegaan dat deze man effectief probeerde uw vrouw te ontvoeren. Ook zijn er geen indicaties dat uw vrouw specifiek geïnterviewd zou zijn omwille van haar persoon en niet toevallig. Zo geven jullie beiden aan dat uw vrouw niet wist wie deze man was, dat hij niets tegen haar gezegd heeft en dat ze hem nog nooit eerder had gezien (CGVS 19/11504, p.15, CGVS 19/11504B, p.10). Dat deze man haar dus zou hebben willen ontvoeren is louter gebaseerd op vermoedens. Dit wordt bevestigd door de verklaring van uw vrouw in de vragenlijst van het CGVS waar zij stelde dat ze bang was omdat er bij jullie veel vrouwen ontvoerd worden (Vragenlijst CGVS, punt 5). Dit incident komt op zich dan ook onvoldoende zwaarwichtig over om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming. Daarnaast komt dit incident ook weinig aannemelijk over. Zo stelt uw vrouw dat zij gemerkt had dat ze gevolgd werd, de straat overstak en wanhopig in het rond keek toen plots een andere man haar benaderde en fluisterde dat hij had gemerkt dat ze gevolgd werd.

Daarop zou de eerste man in een geblindeerde zwarte wagen zonder nummerplaten gestapt zijn. Uw vrouw zou dan aan haar onbekende redder hebben gevraagd om haar naar een veilige plek te brengen (CGVS 19/11504B, p. 7-8). Dat uw vrouw haar lot in die context zomaar in de handen van een andere onbekende man zou leggen is weinig aannemelijk. Zeker indien zij daarvoor, zoals u beweert, in de auto van deze onbekende man moest stappen (CGVS 19/11504, p. 10).

Ten slotte zou zich een laatste incident hebben voorgedaan op één september 2018, waarna u besliste het land te verlaten. Jullie zouden op weg naar het werk ontvoerd zijn door twee mannen die van u wilden weten of u bij een rivaliserende bende was en die van jullie wilden weten wie er in jullie wijk binnenkwam en buitenging, wie controle had over jullie wijk en wie daar de leiders waren (CGVS 19/11504, p. 10-11; CGVS 19/11504B, p. 8). Jullie verklaringen hierover zijn echter dermate tegenstrijdig en weinig aannemelijk dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Zo zegt u eerst dat u op de bus stapte en dat voor het sluiten van de deuren nog snel twee kerels opstapten. Eén ging naast de chauffeur zitten en de andere ging naast jullie zitten (CGVS 19/11504, p.10). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat die mannen al op de bus zaten toen u erop stapte (CGVS 19/11504, p.15). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd of er al mensen op de bus zaten toen jullie opstapten zegt ze dat jullie dat niet opmerkten omdat jullie altijd vooraan gaan zitten. Even later wanneer ze wordt gevraagd of er nog andere passagiers waren antwoordt ze echter dat er enkel die twee andere jongemannen opzaten en bevestigt ze dat die daar al opzaten toen jullie opstapten (CGVS 19/11504B, p.11). De verklaringen van jullie beide rond deze gebeurtenissen zijn dan ook inconsistent en tasten de geloofwaardigheid van de feiten aan.

Ook wordt u gevraagd waar de bus naartoe reed toen de mannen de chauffeur aanwijzingen gaven. In eerste instantie verklaart u dat de bus naar een geïsoleerde plek reed, naar een begroeid veld, waar u ondervraagd werd (CGVS 19/1504, p.10). Wanneer hier even later op wordt verder gevraagd verklaart u echter dat de bus naar het eindstation reed aan km 10.5 (CGVS 19/11504, p.15). Wanneer uw vrouw dezelfde vraag wordt gesteld zegt ze dat ze het niet weet omdat het donker was en ze niet veel kon zien (CGVS 19/11504B, p.11). Ten eerste zijn uw eigen verklaringen hierover tegenstrijdig. Als de bus effectief stopte aan het eindstation van de minibussen aan km 10.5 dan wil dat zeggen dat ze stopte aan een drukke plaats aan een grote weg, namelijk de carretera Troncal del Norte, en dat het niet geloofwaardig is dat op die plek, zelfs zo vroeg in de ochtend, geen andere mensen aanwezig waren. Ten tweede komen ook de verklaringen van u en uw vrouw niet overeen. Deze tegenstrijdigheden halen dan ook verder de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde feiten onderuit. Het is immers niet aannemelijk dat uw vrouw aangeeft niet te weten waar jullie waren, maar dat u duidelijk stelt dat het aan de eindhalte van de microbus was. Indien deze feiten waar zouden zijn houdt het geen steek dat u exact zou kunnen duiden dat jullie uitstapten aan het eindstation, het depot zelfs, van de bus en dat uw vrouw niet zou weten waar jullie uitstapten. Dit is des te meer zo daar uw vrouw wel degelijk kon vertellen dat jullie op de busroute zaten die de Troncal volgt vanaf 'el punto de la 4', waar de minibussen samenkwamen (CGVS 19/11504B, p. 11).

Daarnaast komt het ook niet aannemelijk over dat deze mannen net u en uw vrouw zouden viseren. Zoals u zelf aangeeft woonden jullie immers al meer dan een jaar samen zonder problemen in de colonia. Daarnaast waren jullie beide arbeiders op weg naar jullie werk, wat ook duidelijk te zien was aan de uniformen die u droeg. U nam al geruime tijd deze route per bus (en soms per auto) en zag er in het geheel niet uit als benedeleden. Het louter feit dat u kort haar had of een tatoeage, onder uw kledij en dus niet zichtbaar, is geen indicatie van lidmaatschap van een bende. Deze werkwijze zou impliceren dat zij talloze mensen zouden moeten ontvoeren in de hoop eens iemand te pakken te krijgen die hun informatie kan geven over wie er in een andere wijk de controle heeft. Dat de benedeleden zich dan ook tot u, gewone werkende burgers, zouden wenden om zulke informatie te bekomen houdt geen steek. Het is dan ook ongeloofwaardig dat zij jullie zouden nodig hebben om informatie te bekomen over welke bende waar aan de macht is en wie waar de leiding heeft.

Bovendien geeft u ook aan dat jullie steeds met de auto naar het werk gingen, buiten toen die vanaf augustus in de garage was (CGVS, 19/11504, p.7). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd hoe jullie naar het werk gingen zegt zij dat jullie de bus namen. Er wordt haar gevraagd of jullie ooit op een andere manier gingen waarop zij antwoordt: "Nee. Altijd met de bus." (CGVS, 19/11504B, p.5). Later wordt haar letterlijk gevraagd of jullie nooit de auto gebruikten om te gaan werken. Daarop antwoordt zij dat jullie die nooit gebruikten, enkel soms wanneer u haar ging brengen (CGVS, 19/11504B, p.10). Hieromtrent leggen jullie dus opnieuw tegenstrijdige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw uiteenzetting verder wordt aangetast.

Als jullie effectief altijd de bus naar het werk namen is het immers nog onlogischer dat de bendeleden niet zouden weten dat jullie gewoon op weg waren naar het werk.

Uit bovenstaande dient dus te worden geconcludeerd dat u niet overtuigt dat deze feiten zich effectief hebben voorgedaan. Aangezien aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht kan hieruit dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Uw vrouw haalt ook nog aan dat u een risico loopt aangezien u de naam van uw overleden dochter op uw borst getatoeëerd hebt. Volgens haar gaat men er automatisch vanuit dat iemand met tattoos gelinkt kan worden aan bendes. Er is echter geen beschikbare informatie die stelt dat iemand met decoratieve tattoos automatisch gelinkt zou worden aan de bendes. Bovendien legt u zelf een persartikel voor waarin gesproken wordt over de moord op een jongen die de namen van zijn dochters op zijn borst getatoeëerd had. In dat artikel wordt door de autoriteiten als gevolg van deze decoratieve tattoos een link met de bendes uitgesloten (zie neergelegde stukken, inventaris USB, punt 3c, artikel + vertaling: "Asesinan a tiros a joven en cancha de fútbol de Apopa"). Het louter feit dat u een tattoo met de naam van uw overleden dochter op de borst heeft betekent dus niet dat u automatisch het risico loopt vervolgd te worden.

Na het incident in september tot aan uw vertrek op 29 december 2018 zouden er zich geen andere incidenten meer voorgedaan hebben. U geeft wel aan dat in uw colonia nog een jongere vermoord werd in die periode, u was hier echter zelf geen getuige van en hebt hier geen verdere info over. U legt hierover een persartikel voor dat inderdaad de feiten bevestigt, maar waarin te lezen is dat de politie geen verdere info heeft over de daders of het motief (zie neergelegde stukken, inventaris USB, punt 3c, artikel + vertaling: "Acribillan a balazos a un joven en urbanización de Ciudad Delgado, San Salvador"). Ook werd een bendelid nog door de ordediensten in zijn voet geschoten. U en uw vrouw zagen dit zelf gebeuren en verstopten zich. Verder ondervonden jullie hier geen gevolgen van en kwamen jullie niet buiten tot jullie konden vertrekken. Het komt dan ook weinig aannemelijk over, dat als u effectief vreesde voor uw leven, dat u dan nog gedurende vier maanden in uw woning verbleef enkel om een goedkoper vliegtuigticket te kunnen bemachtigen (CGVS 19/11504, p.17, CGVS 19/11504B, p13).

Om uw verzoek te staven legt u nog persartikels en wetenschappelijke artikels neer over de aanwezigheid van bendeleden in uw zone en in El Salvador in het algemeen. Ook dient u foto's in waarop graffiti te zien is wat de aanwezigheid van bendes in uw buurt moet aantonen. Deze documenten en foto's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kunnen bijgevolg aan de inhoud van uw beslissing niets veranderen. De overige persartikels gaan over ontvoeringen en moorden die gepleegd werden in Cuscatancingo en in Ciudad Delgado. Hoewel het hier gaat om zeer zware criminele feiten, kunnen deze persartikels evenmin iets veranderen aan de inhoud van uw beslissing. Ze gaan immers niet over uw persoonlijke situatie en tonen niet aan dat er in uw geval nood is aan internationale bescherming.

U legt ook nog uw internationaal paspoort voor, alsook dat van uw partner en de nationale identiteitskaarten van jullie beide. Deze documenten bewijzen uw identiteit, die door het CGVS niet in twijfel werd getrokken. Verder legt u ook nog een werkcontract voor van toen u werkte voor Recursos San José, dat u daar gewerkt heeft wordt evenmin betwist. Hierbij wordt wel opgemerkt dat op het door u voorgelegd werkcontract staat dat u daar werkzaam was van 23 juli 2015 tot 22 september 2015 en dat dit niet bewijst dat u daarvoor of daarna nog voor hetzelfde bedrijf werkte.

Concluderend kan eerst en vooral worden gezegd dat de door u aangehaalde problemen vreemd zijn aan de vluchtelingenconventie. Het incident uit uw schooltijd had bij uitstek een lokaal karakter en er kan geen actuele vrees worden aan verbonden. Het probleem van uw echtgenoot tijdens haar schooltijd betroffen een éénmalig incident dat geen actuele vrees kan rechtvaardigen en dat daarenboven onwaarschijnlijk overkomt. De problemen die u in Apopa in 2016 zou hebben gehad worden niet geloofwaardig bevonden (en vertoonden eveneens een lokaal karakter). Dat een vermoedelijk bendelid in 2018 naar u gestaad zou hebben is onvoldoende zwaarwichtig om internationale bescherming te rechtvaardigen. In zoverre niet betwist wordt dat er in 2018 in uw auto werd ingebroken, wordt geen geloof gehecht aan de daaraan volgens u gekoppelde bedreiging. De inbraak op zich is onvoldoende zwaarwichtig om internationale bescherming te rechtvaardigen. Dat men uw vrouw zou hebben proberen ontvoeren toen zij in een andere gemeente naar de bank ging is slechts gebaseerd op vermoedens en er zijn geen indicaties dat uw vrouw desgevallend specifiek zou zijn geviséerd omwille van haar persoon of dat het om een toevallige keuze zou gegaan zijn. In de criminele context waarin dit moet worden gezien kan er niet gesteld worden dat hier een gericht en actueel risico zou aan verbonden

zijn. Er zijn tevens twijfels over de geloofwaardigheid van dit verhaal. Tot slot kan er geen geloof worden gehecht aan het laatste incident waarbij jullie onderweg naar het werk zouden zijn ontvoerd omdat men informatie over bendeactiviteit aan jullie wilde onttrekken. Dit laatste incident kan dus geen basis vormen voor een risicobeoordeling in het licht van de nood aan internationale bescherming. Terzijde kan nog worden toegevoegd dat het hebben van een tattoo van de naam van uw dochter op uw borst niet volstaat om een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken en dat ook de hoge criminaliteit in El Salvador op zich daartoe niet volstaat. Dit laatste element wordt hieronder ook nog verduidelijkt in het kader van een nood aan bescherming in de zin van art. 48/4, §2, c).

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.

De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. C. DE L. T. Y. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 14 juni 1996 geboren in San Salvador, El Salvador. Van uw geboorte tot uw vertrek woonde u samen met uw ouders in de gemeente Delgado, departement San Salvador. Op 5 augustus 2017 trouwde u met uw huidige man, D. A. L. M. (8.768.315, 19/11504), die vanaf die datum ook bij jullie kwam inwonen.

Jullie leerden elkaar kennen begin 2017 in de plasticfabriek Matriceria Industrial Roxy waar u werkte tot vier maanden voor uw vertrek uit El Salvador.

Toen u 15 jaar oud was had u éénmalig problemen met een medeleerling van uw broer. Op een dag ontving u een telefoontje van hem en hij vroeg of u wist wie hij was. U zei van niet. Hij zei u dat hij lid was van de bende 18 in Las Colinas en dat u info zou moeten doorgeven over de bende MS (Mara Salvatrucha/MS13). Hij zei dat hij wist waar u naar school ging, dat hij wist waar uw vader werkte en dat uw familie de eerste zouden zijn die uit ons huis zouden worden gezet als zij de controle over de wijk wonnen. Na dat telefoontje begon uw moeder u steeds naar school te brengen en verder hebt u nooit meer iets van deze persoon vernomen.

In 2012 kwam uw man voor het eerst in aanraking met de bende 18 in uw land. Twee schoolvrienden van hem, N. en W., wilden samen met andere kinderen de leerkrachten en de directrice van de school aanvallen. Uw man wilde niet meewerken en werd na schooltijd in elkaar geslagen. Zijn moeder ging praten met de directrice van de school die zei dat ze hier niets aan kon doen. Zijn vrienden wilden ook dat hij mensen zou afpersen of vermoorden, of dat hij politieagenten zou zoeken. Zijn moeder besloot daarop dat ze zouden verhuizen, waarna ze naar Santa Tecla vertrokken. Hij moest daar na acht maanden weer vertrekken omdat een andere tante van hem in dezelfde woning kwam wonen door problemen die zij had met bendeleden. Zijn moeder ging terug naar Cuscatancingo en uw man ging zelf bij een vriend wonen, in colonia La Rabida in San Salvador. Die vriend hielp hem aan een job als cobrador (degene die ticketjes verkoopt op de bus). Hij begon daar de aanwezigheid van bendes te zien en wilde verhuizen.

In 2013 verhuisde uw man naar de wijk Santa Teresa de Las Flores, in de gemeente Apopa, waar hij een relatie begon met zijn N.. Zij waren in verwachting van hun eerste kind toen zij op acht maanden zwangerschap een miskraam kreeg. Uw man liet de naam van zijn overleden dochter op zijn borst tatoeëren. Hun relatie verslechterde na de miskraam. In 2014 veranderde hij van baan en ging hij aan de slag als truckchauffeur voor Recursos San José. In die periode begon het geweld van de bende 18 in Apopa steeds meer toe te nemen.

Begin 2016, hij woonde toen al drie jaar in Apopa, kreeg hij voor het eerst problemen met lokale leden van de bende 18. Op een bepaald moment werd hij aangesproken door enkele bendeleden die hem vroegen hoe lang hij er al woonde en waarom ze hem nog nooit eerder hadden gezien. Ze zeiden dat in de colonia informatie wordt doorgespeeld over alle nieuwe personen die er komen wonen en dat alle bewoners hun steentje moesten bijdragen, hij dus ook. Na de voetbalmatch passeerden ze met hem langs het huis waar ze zeiden dat ze al hun politie-uniformen en wapens bewaarden. Daarna gingen ze naar zijn huis en toen ze zagen dat dat redelijk ruim was besloten ze dat ze al hun spullen, wapens en uniformen bij hem zouden gaan onderbrengen. Hij kon niet weigeren of ze zouden hem vermoorden. Hij praatte hierover met zijn toenmalige partner, maar zij zei dat het vooral zijn probleem was, dat ze zelf niet bedreigd werd. Nog voor de bendeleden ooit terug kwamen pakte hij zijn spullen en verhuisde hij terug naar colonia La Rabida. Vanaf juli 2016 begon hij te werken in de plasticfabriek Matriceria Industrial Roxy in Delgado, waar u zelf ook al werkzaam was.

Op 5 augustus 2017 trouwde u met uw man. Dezelfde dag trok hij in bij u en uw ouders. Aangezien hij nieuw was in de colonia zorgden jullie ervoor dat hij steeds vergezeld was door één van jullie wanneer hij buitenkwam.

Tussen juli 2016 en 1 mei 2018 hadden jullie geen problemen buiten dat uw man éénmalig aangestaard werd door een bendelid uit uw zone. Hij staaarde hem aan op het moment dat hij buiten de auto aan het wassen was, maar vertrok zonder meer.

Op 1 mei 2018 ging u met uw man jullie verlofdag samen spenderen, u had een hotel gereserveerd aan de kust. Voor jullie vertrek gingen jullie ontbijten in een restaurant in La Rabida. Toen u terugkwam was jullie auto opengebroken en waren de radio, uw gsm en de documenten gestolen, ook lag er een briefje op de autozetel, ondertekend door de bende 18, met de boodschap dat ze u nooit meer in de buurt van Cuscatancingo wilden zien. Uw man vermoedde dat dit te maken had met eerdere problemen die hij kende in 2012. U belde de politie die u vertelde dat u niets mocht aanraken. U nam een foto van de vernielde auto en de politie opende een onderzoek. De politie zei u dat het een veelvoorkomend misdrijf was omdat ze deden alsof het een diefstal was en dat er weinig bewijs was, dat u moest wachten tot zij u zouden contacteren.

Op 8 augustus 2018 ging u naar Apopa om enkele formaliteiten te regelen bij de bank. Omdat de minibus stilstond in een opstopping stapte u af en ging u te voet verder. U merkte dat u door een man gevolgd werd. U werd aangesproken door een jonge kerel die u zei dat u gevolgd werd. De man die u volgde stapte in een zwarte geparkeerde auto zonder nummerplaten die plots weg reed. U was bang en de jongeman bracht u naar een winkelcentrum vlakbij waar uw man u kwam ophalen. U dacht dat men u had proberen te ontvoeren want u en uw man hadden in het nieuws vernomen dat dat veel gebeurde. Sindsdien gingen jullie niet meer naar die zone. U besloot om het huis enkel nog te verlaten om naar uw werk te gaan en ging niet meer alleen naar buiten.

Tussen 19 en 22 augustus 2018 ging jullie wagen kapot waardoor jullie vanaf dat moment met de bus naar het werk gingen. Op één september 2018 vertrokken jullie, zoals steeds in jullie uniform met logo van de fabriek, vroeg in de ochtend naar het werk. Jullie stapten op de minibus aan de ingang van de Colonia Habitat de Confien en buiten jullie zaten er enkel nog twee jongemannen op de bus. Eén van hen ging naast de chauffeur zitten en de andere zette zich aan de uitgang. Ze zeiden dat jullie niet mochten bewegen of spreken, dat ze enkele dingen wilden weten en dat jullie moesten wachten op instructies. Ze deden de chauffeur naar een verlaten plek rijden waar ze jullie ondervroegen. Ze vroegen waarom uw man zijn haar zo kort had en of hij lid was van een rivaliserende bende. Ze wilden weten wie de leiders van de zone waren en wie precies de controle had. Als u niets zou zeggen zouden ze u en uw man vermoorden. Ze zetten een pistool tegen het hoofd van uw man en drongen aan op informatie. Doordat er op dat moment een politiepatrouille aankwam zetten de mannen het op een lopen. Ze namen wel jullie nationale identiteitskaarten (DUI) en belastingkaarten mee (NID) en zeiden dat het daarbij niet zou blijven. U ging mee naar het politiebureau om aangifte te doen. Na dit incident besloten jullie om het land te verlaten.

Op 16 september 2018 kochten jullie vliegtickets om het land te verlaten. Op 29 december 2018 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar België waar jullie toekwamen op 30 december 2018 en op 22 januari 2019 een aanvraag om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw dossier legt u volgende bewijsstukken voor: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, het internationaal paspoort van uw man en de internationale identiteitskaart van uw man. U legt tevens een USB-stick neer met daarop: foto's van de vernielingen aan uw wagen op 1 mei 2018 en een facebookpost hiervan van uw facebookpagina, algemene informatie over bendege geweld in El Salvador, het werkcontract van uw man van toen hij werkzaam was bij Recursos San José, verschillende persartikels en video's van nieuwsberichten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man D. A. L. M. (19/11504). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw man. De beslissing van uw man luidt als volgt:

(...) (idem motivering bestreden beslissing L. M., D. A.)".

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en het algemeen beginsel voor voorzichtigheid.

Verzoekende partijen pogen eerst aan te tonen dat de asielmotieven van verzoekers verband houden met (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met de Vluchtelingenconventie. zij voeren aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, hetgeen een politiek gemotiveerde daad is en citeert de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019. Verzoekers stellen dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016. Verzoekende partijen stellen een risicoprofiel te bezitten, omdat eerste verzoeker een persoon is van wie men meent dat hij zich verzet tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, en citeert de *“UNHCR Guidelines”* waar deze stellen dat dit personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Vervolgens citeren verzoekers de *“UNHCR Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs”* van 31 maart 2010 om te staven dat voor een persoon als verzoekende partij van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoekers stellen dat artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip *“sociale groep”* vooropstelt, citeren om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukken dat in het betreffende artikel de bewoordingen *“onder meer”* op een niet-limitatieve opsomming duiden. Verzoekende partijen concluderen: *“In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”*

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de geloofwaardigheid van hun relaas en stelt dat de bestreden beslissingen het vluchtrelaas fundamenteel onderuit halen, noch dienstige elementen aandragen die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hun hoofde, en verwijzen zij in het kader hiervan naar het voordeel van de twijfel. Verzoekers gaan vervolgens in op de verschillende door hen aangehaalde feiten:

Betreffende de weigering van verzoekende partij om op jonge leeftijd lid te worden van Bende 18 en met hen te collaboreren stellen zij: *“Verwerende partij stelt dat het incident uit de schooltijd van verzoekende partij een louter lokaal karakter had en er geen actuele vrees aan kan worden verbonden. Verwerende partij gaat hier voorbij aan het feit dat verzoekende partij verklaard heeft dat haar weigering om lid te worden van de Bende 18 aan de grondslag ligt van haar latere problemen met de bende (CGVS 19/11504). Dat verwerende partij dit incident afdoet als louter lokaal en niet meer actueel, tart dan ook alle verbeelding. Bovendien gaat ze eveneens voorbij aan het feit dat de Bende 18 een wijd vertakt netwerk heeft over gans El Salvador en in verschillende wijken een de facto autoriteit uitoefent,*

waardoor het zeer gemakkelijk is om bepaalde personen op te sporen. Tot slot speelden zich na dit eerste incident in 2012 verschillende met elkaar verbonden vervolgingsfeiten af over een periode van zes jaar alvorens verzoekende partij in 2018 het land verliet, waardoor de vrees ten gevolge van het incident tijdens de schooltijd van verzoekende partij nog steeds actueel is.” en verwijzen zij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stellende dat de vervolgingsfeiten in 2012 een duidelijke aanwijzing zijn dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel. Vervolgens gaan verzoekers in op de verschillende door hen aangehaalde feiten, volharden zij in hun verklaringen hieromtrent, stelle zij dat verwerende partij de geloofwaardigheid ervan niet fundamenteel onderuit haalt, voeren zij vertaalproblemen aan als oorzaak van tegenstrijdigheden en stelt dat de feiten wel als persoonlijke vervolging kunnen worden beschouwd. Verzoekers stellen nog: *“Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador.”*

Nadien stellen verzoekers dat, indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeren ze de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008, en nr. 891 van 2 oktober 2008). Verzoekers verwijzen ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 489 van 19 mei 2009) en stellen dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoekers die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in hun aanvraag.

Verzoekende partijen gaan in op het risicoprofiel als persoon van wie men meent dat ze zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, en benadrukken dat eerste verzoeker weigerde om lid te worden of te collaboreren met Bende 18. Zij citeren uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 aangaande de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en stellen dat de toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, of dat er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist zijn, zeker in het licht van het verhoogde risicoprofiel van verzoekende partij.

Verzoekers besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van, in hoofdde, politieke overtuiging, en in ondergeschikte orde, het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stellen vanwege hun vluchtrelaas een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, b). Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voeren verzoekers aan dat de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 niet eenstemming besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekers citeren uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. De beslissingen zijn gebrekkig en lacunair daar zij deze elementen niet vermelden. De motivering betreffende subsidiaire bescherming is allerm minst uitvoerig en verwerende partij verklaart niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan beschouwd worden.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers om de vernietiging van de bestreden beslissingen, daar verwerende partij het relaas van verzoekers duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekers.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen toe aan het verzoekschrift

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 december 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de COI Focus volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: “COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire” van 12 oktober 2020 ([hyperlink](#)).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op bedreigingen door een niet-statelijke actor, *in casu* leden van de Mara Barrio 18 in El Salvador en dat niet betwist wordt dat bendes in El Salvador een actor van vervolging zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' vluchtredenen kunnen worden samengevat als volgt. Eerste verzoeker werd als tiener in 2012 belaagd door klasgenoten die wilden dat hij samenwerkte met bende 18, waardoor hij diende te vertrekken uit zijn woning in Cuscatancingo. Verzoeker woonde hierna acht maanden in Santa Tecla en nadien in colonia La Rabida in San Salvador. Tweede verzoekster werd als tiener door een medeleerling van haar broer eveneens gevraagd om medewerking te verlenen aan bende 18.

In 2016 werd eerste verzoeker, toen hij in Apopa woonde, gevraagd door bendeleden om spullen, wapens en uniformen bij hem thuis te stockeren, waarna verzoeker opnieuw verhuisde naar colonia La Rabida. Hij werd in zijn nieuwe wijk één maal aangestaard door een vermoed bendelid. Op 1 mei 2018 werd er ingebroken in de auto van verzoekers. Er werd een dreigbrief van Bende 18 in de auto achtergelaten, waarin stond dat ze eerste verzoeker niet in de buurt van Cuscatancingo wilden zien. Verzoekers contacteerden de politie, die een onderzoek openden. Op 8 augustus 2018 werd tweede verzoekster achtervolgd door een onbekende man en kreeg ze het vermoeden dat men haar wilde ontvoeren. Op 1 september 2018 werden verzoekers in de bus onderweg naar het werk bedreigd door twee jongemannen, waarna ze aangifte deden bij de politie.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun originele paspoorten en identiteitskaarten voorleggen. De Raad acht hun Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen.

4.3. Daargelaten de vraag of de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingen definitie, komt de Raad na grondige analyse van het administratief dossier, verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-

generaal tot de vaststelling dat volgende elementen uit het relaas van verzoekers de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen feiten ondermijnen.

Voor wat betreft de problemen die eerste verzoeker in 2012 op zestienjarige leeftijd kende omdat hij niet wilde samenwerken met Bende 18, stelt de Raad vast dat deze rekruteringspoging van Bende 18 een loutere blote bewering van eerste verzoeker betreft. Bovendien dateren deze feiten van acht jaar geleden en verliet eerste verzoeker Cuscatancingo ten tijde van de beweerdde problemen met W. en N.. Deze problemen kunnen bijgevolg bezwaarlijk als actueel worden beschouwd, en verzoekers voeren geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat er voor hen wel een actuele vrees of reëel risico uit zou voortvloeien. Waar verzoekers stellen dat eerste verzoeker heeft verklaard dat zijn weigering om in 2012 lid te worden van Bende 18, aan de grondslag ligt van al zijn latere problemen, betreft dit een blote bewering daar verzoekers geenszins, zoals hierna zal blijken, de geloofwaardigheid van de andere door hen aangehaalde feiten aantonen en evenmin dat deze feiten voort zouden vloeien uit verzoekers problemen in 2012.

Eerste verzoeker kende na zijn vertrek uit Cuscatancingo immers geen problemen meer met zijn aan Bende 18 geaffilieerde klasgenoten W. en N.. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gesteld: *"Overigens kan men zich ook moeilijk voorstellen dat uw weigering om tot een bende toe te treden als 16-jarige, voldoende motivering zou zijn voor de bende om u jarenlang op te sporen teneinde wraak te kunnen nemen. Op de usb-stick die u indient staan twee video's waarin te zien is dat onder andere een persoon van de bende 18, genaamd W., gearresteerd werd door de politie. Het is niet onmogelijk dat het hier effectief om dezelfde W. gaat als degene met wie u naar school ging, maar aangezien u zelf aangeeft dat u na de feiten op uw school niet meer met hem bevriend was en dat u verder geen problemen met hem had, hebben deze video's geen invloed op uw beslissing."* In het verzoekschrift wordt nog aangehaald dat Bende 18 een wijdvertakt netwerk heeft over heel El Salvador en gemakkelijk personen kan opsporen, maar deze vaststelling toont *an sich* geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers aan daar verzoekers er niet in slagen concreet aan te tonen dat eerste verzoeker nog werd opgespoord door de Bende 18 leden uit Cuscatancingo. Over het enige concrete element dat nog in verband zou kunnen worden gebracht met de problemen van eerste verzoeker in 2012, met name de dreigbrief waarvan verzoekers beweren dat deze bij een inbraak in hun wagen in 2018 werd achtergelaten en waarin eerste verzoeker zou zijn aangemaand zich niet in de buurt van Cuscatancingo te vertonen, stelt de bestreden beslissing op goede gronden: *"Uit de neergelegde bewijsstukken blijkt echter in het geheel niet dat het hier over iets anders gaat dan een gewone auto-inbraak. Van de beweerdde bedreiging van de bende 18 dat ze u nooit in of nabij Cuscatancingo wilden zien, ontbreekt elk spoor (CGVS 19/11504, p. 10). Zo legt u foto's voor van de wagen waarop duidelijk de beschadigingen te zien zijn, maar de dreigbrief is niet te zien. Ook van de aanklacht hebt u geen kopie. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen foto hebt van de dreigbrief verklaart u dat door te zeggen: "Omdat de politie zei dat we nergens mochten aankomen." U wordt gevraagd waarom u geen foto nam zonder iets aan te raken, u hebt immers wel foto's van de beschadigingen, en verklaart dat door te zeggen dat u pas een foto nam toen de politie er was en zij u toestemming gaven en dat u niets mocht aanraken (CGVS 19/1504, p.14). Dit verklaart echter niet waarom u wel van alles foto's nam, maar niet van de dreigbrief op de autostoel, het belangrijkste bewijselement. Het houdt geen steek dat u net van het ene element dat zou kunnen aantonen dat u door een bende geviseerd werd, geen foto zou nemen. Verder wordt u gevraagd waarom ze precies u zouden willen viseren. U haalt aan dat het zou kunnen dat er een link is met de problemen die u hebt gehad met de bendeleden van de bende 18 in uw jeugd (CGVS 19/11504, p.14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u uw vrees enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel moment concreet weet te maken. U slaagt er evenmin in te overtuigen dat deze feiten iets te maken zouden hebben met bendeleden waarmee u vele jaren daarvoor kortstondig in contact kwam. Het komt trouwens uitermate weinig aannemelijk over dat de Bende 18 nog zou bezig zijn met het feit dat u zes jaar eerder als schooljongen niet tot hun bende was toegetroten in de gemeente Cuscatancingo en dat zij u daarom zouden opsporen in een ander stadsdeel, waar u evenmin woonde maar enkel kwam eten, om dan in uw auto een briefje te komen leggen met de waarschuwing niet in of nabij de gemeente Cuscatancingo te komen. Aan deze bedreiging kan dan ook geen geloof worden gehecht."* De Raad stelt vast dat deze pertinente motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid gelaten worden in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven tot de zijne.

Ook tweede verzoekster verklaart als tiener een rekruteringspoging van Bende 18 te hebben ondergaan, doch dient er hier evenzeer te worden vastgesteld dat het om een blote bewering gaat, die zo ze aangetoond zou zijn evenmin aanleiding kan geven tot de vaststelling van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster verklaart immers op vijftienjarige leeftijd een éénmalige telefonische bedreiging door een bendelid te hebben ondergaan, die haar vroeg om hem informatie door te spelen over de rivaliserende bende Mara Salvatrucha (MS), die controle had over de wijk van verzoekster. Verzoekster weigerde mee te werken, waarop het bendelid stelde dat zij en haar familie uit het huis zouden worden gezet als Bende 18 de controle kreeg over haar wijk. Verzoekster hoorde nadien niets meer van hem, had geen problemen met de leden van MS in haar wijk, en werd sindsdien steeds door haar moeder naar school gebracht en gehaald en verklaart dat er verder niets gebeurde (notities PO vrouw, p. 7).

Betreffende de problemen die eerste verzoeker in 2016 zou hebben gekend met Bende 18 in Apopa, stelt de Raad vast dat het om een éénmalige vraag van bendeleden ging om wapens en uniformen bij verzoeker te stockeren. Verzoeker verliet hierop Apopa, keerde niet meer terug en hoorde niets meer van deze bendeleden (notities PO man, p. 13). Uit deze gebeurtenis in 2016 kan bijgevolg evenmin een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Daarenboven heeft verzoeker geenszins aangetoond dat zijn verklaringen over de feiten in 2016 meer dan blote beweringen betreffen, en wordt er in de bestreden beslissing betreffende de aannemelijkheid van dit incident terecht als volgt gemotiveerd: *“Wanneer u wordt gevraagd wat ze precies van u wilden zegt u dat ze hun wapens en uniformen in uw huis wilden bewaren. Wanneer u wordt gevraagd waarom ze dat aan u zouden vragen zegt u dat u redelijk onbekend was voor hun. U had nog nooit in die colonia gewoond en ze wilden meer over u weten. U wordt erop gewezen dat u op dat moment al drie jaar daar ter plaatse woonde dus dat u toch niet nieuw was. Daarop verklaart u dat het misschien nieuwe bendeleden waren die u begonnen te onderzoeken (CGVS 19/11504, p.13). Deze uitleg is echter niet logisch en kan niet verklaren waarom ze u drie jaar lang met rust zouden laten en u dan opeens zouden onderzoeken omdat u nieuw was in de buurt. Het is eveneens weinig waarschijnlijk dat een bende u zou nodig hebben om hun politie-uniformen en wapens te bewaren. Het is immers toch heel risicovol om zo maar al deze illegale spullen, waaronder wapens, in het huis te leggen van iemand die ze niet kennen en van wie ze dus ook niet weten of ze die kunnen vertrouwen. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat ze zonder meer met u langs hun huis zouden wandelen en zouden aangeven dat ze daar op dat moment hun wapens en uniformen bijhielden zodat u het aan de politie kon doorgeven. Ook aan uw bewering dat uw toenmalige vriendin dit niet als een probleem zou zien kan geen geloof worden gehecht. Als u geïnterviewd zou worden door deze bendeleden zou zij daar immers een risico door lopen. Uw verklaringen dat zij u zei dat het niet haar probleem was en dat ze vond dat u het maar moest oplossen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen (CGVS 19/11504, p. 9).”* De Raad stelt vast dat deze pertinente motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid gelaten worden in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven tot de zijne.

Het feit dat eerste verzoeker in 2018 éénmalig werd aangestaard door iemand van wie hij vermoedt dat het een bendelid is, kan bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd om tot een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te besluiten. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt immers dat hij de identiteit van deze persoon niet kent, dat hij deze persoon nooit eerder had gezien, dat deze persoon niets tegen hem zei, en dat er verder niets specifiek in verband met deze gebeurtenis plaatsvond (notities PO man, p. 13-14).

Aangaande de inbraak in de auto van verzoekers op 1 mei 2018, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat het om meer dan een louter willekeurige criminele daad van diefstal gaat. Verzoekers hebben immers, zoals *supra* reeds werd beargumenteerd, niet aannemelijk gemaakt dat de diefstal gepaard ging met een dreigbrief van Bende 18. De foto's van de vernielingen aan de wagen en het facebookbericht van tweede verzoekster kunnen hoogstens staven dat er werd ingebroken in de auto en tonen niet aan dat deze diefstal het werk was van bendeleden, en evenmin dat verzoekers specifiek geïnterviewd werden met de diefstal, of dat hier meer dan een louter crimineel motief achter zat. Verzoekers verbleven na deze diefstal bovendien nog steeds in hun woning, gingen verder met hun dagdagelijkse activiteiten en bleven, na herstellingswerken, de auto gebruiken (notities PO man, p. 14). Uit de verklaringen van verzoekers blijkt geenszins dat zij na de diefstal bijzondere voorzorgsmaatregelen namen of zich bedreigd voelden, wat de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging door de bende 18 verder ondermijnt.

Voor wat betreft de poging tot ontvoering waar tweede verzoekster verklaart op 8 augustus 2018 het slachtoffer van te zijn geworden, blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster geenszins dat er een duidelijke intentie tot ontvoering was, of dat de achtervolging concrete criminele of bende-gerelateerde motieven had.

Verzoekster verklaart louter te zijn achtervolgd door een voor haar onbekend persoon, die niets tegen haar zei, en in een zwarte, geblindeerde auto stapte toen verzoekster met een andere man sprak. Verzoekster deed voor dit incident geen aangifte en kwam nadien enkel nog buiten met haar moeder of man (notities PO vrouw, p. 10). Ook deze gebeurtenis kan bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd om tot een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te besluiten. De Raad merkt bovendien op dat eerste verzoeker verklaarde dat zijn vrouw door de man die haar hielp naar het winkelcentrum werd gebracht (notities PO man, p. 10), terwijl tweede verzoekster verklaart dat hij haar naar een bushalte bracht, waar zij op de bus stapte. Eerste verzoeker kwam haar nadien aan het winkelcentrum halen (notities PO vrouw, p. 7-8). Deze incoherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Met betrekking tot het incident dat tot hun uiteindelijke vertrek uit El Salvador leidde, met name de bedreigingen in de bus op 1 september 2018, stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat aan hun verklaringen hierover geen geloof kan worden gehecht. De bestreden beslissingen motiveren hieromtrent als volgt: *“Zo zegt u eerst dat u op de bus stapte en dat voor het sluiten van de deuren nog snel twee kerels opstapten. Eén ging naast de chauffeur zitten en de andere ging naast jullie zitten (CGVS 19/11504, p.10). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat die mannen al op de bus zaten toen u erop stapte (CGVS 19/11504, p.15). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd of er al mensen op de bus zaten toen jullie opstapten zegt ze dat jullie dat niet opmerkten omdat jullie altijd vooraan gaan zitten. Even later wanneer ze wordt gevraagd of er nog andere passagiers waren antwoordt ze echter dat er enkel die twee andere jongemannen opzaten en bevestigt ze dat die daar al opzaten toen jullie opstapten (CGVS 19/11504B, p.11). De verklaringen van jullie beide rond deze gebeurtenissen zijn dan ook inconsistent en tasten de geloofwaardigheid van de feiten aan. Ook wordt u gevraagd waar de bus naartoe reed toen de mannen de chauffeur aanwijzingen gaven. In eerste instantie verklaart u dat de bus naar een geïsoleerde plek reed, naar een begroeid veld, waar u ondervraagd werd (CGVS 19/11504, p.10). Wanneer hier even later op wordt verder gevraagd verklaart u echter dat de bus naar het eindstation reed aan km 10.5 (CGVS 19/11504, p.15). Wanneer uw vrouw dezelfde vraag wordt gesteld zegt ze dat ze het niet weet omdat het donker was en ze niet veel kon zien (CGVS 19/11504B, p.11). Ten eerste zijn uw eigen verklaringen hierover tegenstrijdig. Als de bus effectief stopte aan het eindstation van de minibussen aan km 10.5 dan wil dat zeggen dat ze stopte aan een drukke plaats aan een grote weg, namelijk de carretera Troncal del Norte, en dat het niet geloofwaardig is dat op die plek, zelfs zo vroeg in de ochtend, geen andere mensen aanwezig waren. Ten tweede komen ook de verklaringen van u en uw vrouw niet overeen. Deze tegenstrijdigheden halen dan ook verder de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde feiten onderuit. Het is immers niet aannemelijk dat uw vrouw aangeeft niet te weten waar jullie waren, maar dat u duidelijk stelt dat het aan de eindhalte van de microbus was. Indien deze feiten waar zouden zijn houdt het geen steek dat u exact zou kunnen duiden dat jullie uitstapten aan het eindstation, het depot zelfs, van de bus en dat uw vrouw niet zou weten waar jullie uitstapten. Dit is des te meer zo daar uw vrouw wel degelijk kon vertellen dat jullie op de busroute zaten die de Troncal volgt vanaf ‘el punto de la 4’, waar de minibussen samenkwamen (CGVS 19/11504B, p. 11). Daarnaast komt het ook niet aannemelijk over dat deze mannen net u en uw vrouw zouden viseren. Zoals u zelf aangeeft woonden jullie immers al meer dan een jaar samen zonder problemen in de colonia. Daarnaast waren jullie beide arbeiders op weg naar jullie werk, wat ook duidelijk te zien was aan de uniformen die u droeg. U nam al geruime tijd deze route per bus (en soms per auto) en zag er in het geheel niet uit als bendeleden. Het louter feit dat u kort haar had of een tatoeage, onder uw kledij en dus niet zichtbaar, is geen indicatie van lidmaatschap van een bende. Deze werkwijze zou impliceren dat zij talloze mensen zouden moeten ontvoeren in de hoop eens iemand te pakken te krijgen die hun informatie kan geven over wie er in een andere wijk de controle heeft. Dat de bendeleden zich dan ook tot u, gewone werkende burgers, zouden wenden om zulke informatie te bekomen houdt geen steek. Het is dan ook ongeloofwaardig dat zij jullie zouden nodig hebben om informatie te bekomen over welke bende waar aan de macht is en wie waar de leiding heeft. Bovendien geeft u ook aan dat jullie steeds met de auto naar het werk gingen, buiten toen die vanaf augustus in de garage was (CGVS, 19/11504, p.7). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd hoe jullie naar het werk gingen zegt zij dat jullie de bus namen. Er wordt haar gevraagd of jullie ooit op een andere manier gingen waarop zij antwoordt: “Nee. Altijd met de bus.” (CGVS, 19/11504B, p.5). Later wordt haar letterlijk gevraagd of jullie nooit de auto gebruikten om te gaan werken. Daarop antwoordt zij dat jullie die nooit gebruikten, enkel soms wanneer u haar ging brengen (CGVS, 19/11504B, p.10). Hieromtrent leggen jullie dus opnieuw tegenstrijdige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van uw uiteenzetting verder wordt aangetast. Als jullie effectief altijd de bus naar het werk namen is het immers nog onlogischer dat de bendeleden niet zouden weten dat jullie gewoon op weg waren naar het werk.”* De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoekers poneren dat de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden betreffende het betreffende incident het gevolg zijn van fouten in de vertaling tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS, lichten zij echter niet concreet toe welke elementen of gegevens in hun verklaringen foutief werden vertaald. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben gevraagd en ontvangen, maar geen verdere opmerkingen in die zin hebben overgemaakt aan verwerende partij. De Raad maakt derhalve deze motieven tot de zijne en merkt bijkomend op dat verzoekers geen kopie neerleggen van de klacht die ze naar aanleiding van het laatste incident verklaren te hebben neergelegd. Eerste verzoeker stelt hierover dat de politie geen enkel document aan personen geeft (notities PO man, p. 17), hetgeen een louter blote bewering betreft die bovendien niet wordt ondersteund door de beschikbare landeninformatie.

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat verzoekers verklaren dat ze na het laatste incident, dat plaatsvond op 1 september 2018, voor hun leven vreesden, en niet meer durfden te gaan werken of het huis uitkomen (notities PO man, p. 6-7, notities PO vrouw, p. 5) maar pas op 29 december 2018 El Salvador verlieten, omdat dit de tickets dan pas betaalbaar waren voor verzoekers (notities PO man, p. 11, p. 17, notities PO vrouw, p. 13). Gedurende de bijna vier maanden dat verzoekers nog in El Salvador bleven, verbleven zij in hun eigen woning (notities PO man, p. 11), hetgeen moeilijk te verenigen valt met deze door hen aangehaalde vrees voor hun leven. Waar eerste verzoeker beweert dat ze nergens anders naartoe konden (notities PO man, p. 17), stelt de Raad vast dat tweede verzoekster een oom heeft in Cuscatancingo en een grootmoeder in Sonsonate (notities PO tweede verzoekster, p. 6), en er dus niet kan worden gesteld dat verzoekers geen tijdelijk onderdak hadden kunnen vinden bij familieleden in een andere wijk. Evenmin kenden verzoekers nog problemen gedurende de maanden dat ze nog in hun woning verbleven. Betreffende de algemene veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden in wijk vermeldde de bestreden beslissingen terecht: *“U geeft wel aan dat in uw colonia nog een jongere vermoord werd in die periode, u was hier echter zelf geen getuige van en hebt hier geen verdere info over. U legt hierover een persartikel voor dat inderdaad de feiten bevestigt, maar waarin te lezen is dat de politie geen verdere info heeft over de daders of het motief (zie neergelegde stukken, inventaris USB, punt 3c, artikel + vertaling: “Aciribillan a balazos a un joven en urbanización de Ciudad Delgado, San Salvador”). Ook werd een bendelid nog door de ordediensten in zijn voet geschoten. U en uw vrouw zagen dit zelf gebeuren en verstopten zich. Verder ondervonden jullie hier geen gevolgen van en kwamen jullie niet buiten tot jullie konden vertrekken.”*

Bovendien verblijven de ouders van tweede verzoekster nog steeds op hetzelfde adres waar verzoekers verbleven tot hun vertrek en hebben zij sinds het vertrek van verzoekers geen ernstige problemen gekend. Verzoekers halen wel aan dat de moeder van tweede verzoekster na het vertrek van verzoekers eenmalig gevolgd werd door een man (notities PO man, p. 17) en afgeperst wordt, maar naast dit feit, waarvan verzoekers ook niet aantonen dat dit verband zou houden met hun beweerde problemen, kende zij verder geen problemen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers' relaas stelt de Raad vast dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van hun beweerde problemen met bendeleden van Bende 18. Het betoog dat verzoekers in hoofddorde een toegeschreven politieke overtuiging hebben en in ondergeschikte orde deel uitmaken van een specifieke sociale groep van personen die geweigerd hebben samen te werken met bendeleden op grond van de risicoprofielen geïdentificeerd in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat tweede verzoekster een risico aanhaalt in verband met de tattoo van eerste verzoeker. In de bestreden beslissingen valt hierover te lezen: *“Uw vrouw haalt ook nog aan dat u een risico loopt aangezien u de naam van uw overleden dochter op uw borst getatoeëerd hebt. Volgens haar gaat men er automatisch vanuit dat iemand met tattoos gelinkt kan worden aan bendes. Er is echter geen beschikbare informatie die stelt dat iemand met decoratieve tattoos automatisch gelinkt zou worden aan de bendes. Bovendien legt u zelf een persartikel voor waarin gesproken wordt over de moord op een jongen die de namen van zijn dochters op zijn borst getatoeëerd had. In dat artikel wordt door de autoriteiten als gevolg van deze decoratieve tattoos een link met de bendes uitgesloten (zie neergelegde stukken, inventaris USB, punt 3c, artikel + vertaling: “Asesinan a*

tiros a joven en cancha de fútbol de Apopa”). Het louter feit dat u een tattoo met de naam van uw overleden dochter op de borst heeft betekent dus niet dat u automatisch het risico loopt vervolgd te worden.” De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven van de bestreden beslissingen die pertinent zijn niet betwist en neemt deze over.

De moeder van eerste verzoeker is plastic-handelaar en wordt in die hoedanigheid afgeperst door leden van Bende 18, doch eerste verzoeker verklaart dat dit een probleem is dat alle handelaars in El Salvador treft en hij haalt geen andere problemen aan die zijn moeder zou kennen (notities PO man, p. 18). Uit de beweerde problemen van de moeders van eerste verzoeker kan evenmin een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers worden afgeleid.

Verder stellen de bestreden beslissingen op goede gronden met betrekking tot een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade omwille van het verblijf van verzoekers in het buitenland het volgende: “Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de

*voorbij jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De Raad stelt vast dat verzoekers ook deze motieven van de bestreden beslissingen die pertinent zijn niet betwist en neemt deze eveneens over.*

Betreffende de overige door verzoekers neergelegde documenten stellen de bestreden beslissingen op goede gronden: *“Om uw verzoek te staven legt u nog persartikels en wetenschappelijke artikels neer over de aanwezigheid van bendeleden in uw zone en in El Salvador in het algemeen. Ook dient u foto's in waarop graffiti te zien is wat de aanwezigheid van bendes in uw buurt moet aantonen. Deze documenten en foto's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kunnen bijgevolg aan de inhoud van uw beslissing niets veranderen. De overige persartikels gaan over ontvoeringen en moorden die gepleegd werden in Cuscatancingo en in Ciudad Delgado. Hoewel het hier gaat om zeer zware criminele feiten, kunnen deze persartikels evenmin iets veranderen aan de inhoud van uw beslissing. Ze gaan immers niet over uw persoonlijke situatie en tonen niet aan dat er in uw geval nood is aan internationale bescherming.”*

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten; zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken en zij ook geen reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken in geval van terugkeer omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Eligibility Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers' betoog, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissingen, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het niet vermelden van deze elementen in de bestreden beslissingen deze gebrekkig en lacunair maken, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade

zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerde problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET